

Scrisoare deschisă

Dragă TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ – Redacția Teatru, da, am urmărit primele trei episoade ale serialului **Căsătorie imposibilă**. Mi-a plăcut la nebunie!

Da, doresc teribil ca acest serial să continue.

Personajul preferat? Toate, fără excepție. Și soția (Maia Morgenstern) devotată, brusc excedată de un soț (Horațiu Mălăele) ipohondru, plus o soacră (Ileana Stana Ionescu) ipocrită și afectată; și bărbatul (Mircea Rusu) celibatar, sigur de farmecul său infailibil; și prietena (Rodica Mandache) fidelă, în limita propriilor probleme familiale; și juna (Daniela Nane) impoastă; și infractorii mascați, și... Da, mă regăsesc în personajele create de autor – prin gesturi mărunte ori obsesii curente, prin aerul firesc comun contemporanilor din jur, invocați cu tandrețe.

În episoadele următoare doresc să li se întâmple eroilor ceea ce "părintele" lor le va hărăzi mai departe.

Sunt convinsă că viitorul le va rezerva întâmplări la fel de banal-palpitante ca și până acum.

Îmi doresc din tot sufletul ca telespectatorii să rateze "șansa de a deveni cocenariști. Numai la România 1!" Fiindcă s-ar distruge exact lucrul acela minunat și, m-aș hazarda să spun, unic: mariajul dintre formidabilul har de povestitor pe care – recunosc – nu îl cunoșteam harnicu-

lui critic literar Alex Ștefănescu și talentul binecunoscut al regizorului Silviu Jicman. Distribuția a intervenit împlinind perfect acest menaj în... trei. Pentru că mai rar o trupă atât de organic coalizată sub stindardul verosimilității și al umorului discret. Drămuite atent, fără excese, fără supralicitări de nici un fel în urmărirea peripețiilor celor doi protagoniști care le împrumută eroilor un coeficient sporit din chiar farmecul lor personal. Și asta, din dragoste pentru personaj – cum declară deschis Mircea Rusu în "Panoramic TV". Este unul dintre secretele reușitei acestei întreprinderi pe care autorul și-o prefatează la fel de limpede: "Să căutăm aventura... în viața de zi cu zi..." Și – aș adăuga eu – nu în surrogatul ei, numit telenovelă! Riscând să-l contrazic pe Alex Ștefănescu – care declară că nu-l interesează ironia și că a încercat să evite această armă –, aș mai afirma că el, românul literat, a izbutit să dea o replică subproduselor sudamericane, o replică pe cât de rafinat balcanică, pe atât de fină în observația psihologică. Contracarând cu mijloace aparent similare un gen atât de prizat din varii motive. Dintre care, în primul rând, nevoia de trăire mediată prin intermediul unor pseudo-caractere puternice, capabile să învingă false tragedii mimând catharsis-uri de larg consum. Alex Ștefănescu și echipa acestei

Căsătorii imposibile îi persiflează subtil tocmai pe potențialii consumatori de sentimentalism serializat, propunându-le o complicată și totuși atât de simplă și omenească intrigă a unei romantice comedii. În care se împletesc și miracolul și revelația iubirii, și pasiunea și ura, și bucuria și nechezul, și încrederea și dezamăgirea. "Felia de viață" ascunde efortul entuziast al unei elaborări minuțioase. O muncă de virtuozitate, chiar. Pentru că – de exemplu – momentele din lift (excelență deschidere și apoi laitmotiv liric) sunt secvențe de mare artă. Și prin interpretare, și prin modalitatea de filmare (imaginea: Andrei Pojoni). Meritul este deopotrivă al directorului "de scenă", dar și al maestrului punerii în pagina de scenariu. De aceea ar fi riscant ca în acest fericit mariaj al **Căsătoriei imposibile** să intervină intruși. Fie ei și telespectatori binevoitori, mai mult sau mai puțin talentați, care să semneze "în mod democratic" alături de artiști!

Cu speranța că totul e bine când se desfășoară cu bine, iar invitația la colaborare nu a fost făcută decât ca să se țină pasul cu moda "interactivității", cred cu tărie în acest serial teatral de cursă lungă și de seri petrecute împreună în mod nu doar agreabil, ci și inteligent.

Irina Coroiu

Sf flash

Anti-teatru

Teatrul nu este și n-a fost niciodată o Mare a Liniștii. Ciocnirea caracterelor, imprevizibilitatea destinilor, dialectica interioară a spectacolului și-au pus amprenta indelebilă asupra vieții teatrale. Actori, regizori, autori, directori, critici s-au înfruntat de-a lungul timpurilor, pregătind astfel, într-o mișcare vie, continuă a raporturilor, marile creații. Ca și micile creații. Ca și non-creațiile. Dar parcă, de la o vreme, apele teatrului au devenit mai furtunoase și mai tulburi ca oricând. Să fie vorba de stresul specific societății contemporane, de tumefierea orgoliilor, de nevroza tranziției? Greu de spus. Probabil că fiecare caz are explicația lui. Un actor inteligent, talentat, simpatic își iese brusc din caracter

citind o cronică nu tocmai elogioasă la adresa interpretării lui într-un spectacol și îl bruschează fizic și verbal pe cronicar, cerându-i socoteală pentru opinia exprimată: "Cum ți-ai permis să...?" Un dramaturg important, cu operă abundentă, insultă și amenință un regizor cel puțin la fel de important, cu operă cel puțin la fel de abundentă, denigrându-i opera și activitatea de director de teatru. Se vorbea în urmă cu ani de anti-teatru, încercându-se diferite definiții. Astăzi se vorbește mai puțin. Întâmplările descrise mai sus parcă se potrivesc cel mai bine conceptului de anti-teatru.

Scena